

HAKLIK TAMÁS
Dugóhúzó

Azt még nem meséltem el, hogy az agyvérzésem miatt leszázalékoltak, vagyis húszévesen rokkantnyugdíjas lettem. Kevés pénzt tudtam leadni otthon – továbbra is édesanyámmal és a testvéreimmel élttem. Rendkívül bosszantott, hogy a veterán Skoda árát elbuktam, és folyamatosan pénzsűkében voltam. Nem tudtam se ruhára, se szórakozásra költeni, hiszen minden jövedelmem a családi kasszába került. Illetve majdnem minden jövedelmem, mert a tizenkétezer forintos rokkantnyugdíjból – a '90-es évek elejéről beszélünk – pár ezer forintot lecsíptem magamnak szteroidokra. Érdekes, hogy az agyvérzésem előtt sosem használtam doppingszereket, és éppen az orvosok gyanakvása miatt lettem kíváncsi rájuk. Azt hitték, hogy tiltott szerek miatt kaptam agyvérzést. Egyébként el is tiltottak a sportolástól, viccesen úgy fogalmazott a doktor, hogy a body building helyett a balkéz buildinget gyakoroljam. Természetesen engem a balkéz building nem vonzott, és nyolc hónap kihagyás után mentem gyúrni, mint egy vadállat.

Mivel a testvéreimmel gyakran veszekedtünk – az eltérő zenei ízlésünkből, mentalitásunkból és életcéljainkból fakadóan –, egy idő után úgy döntöttünk, hogy külön utakat kellene járnunk. Egyszer a bátyámmal durván összeszólkóztunk. Egy nálam tíz évvel idősebb, elvált nővel jöttem össze, és ez bosszantotta. Györgyinek nem volt munkája, sem jövedelme, így őt is mi tartottuk el. Utólag én is úgy gondolom, hogy egy szemét ribanc volt, hiszen élőködött rajtunk, kihasználta minket. Az egy szem fiát is elveszítette a lustasága, nemtörődömsége miatt. Munkahely és állandó lakcím hiányában a fiút a bíróság az apának ítélte. Szóval a bátyámnak igaza volt, lényegében egy hajléktalan, nincstelen lotyóval jöttem össze.

Még a cinkotai házban éltünk – amit apámmal együtt kezdtünk el építeni. Györgyi egyébként nagyon csinos nő volt, formás keblű, melírozott barna hajú és szürkés-kék szemű. Elvárásolt az alakja, és imádtam vele szexelni. Az ágyon kívül még a főzés-

ben mutatott erényeket: nemcsak szexistennő volt, hanem konyhatündér is. Akkor kezdett feszkó lenni közöttünk, amikor találkozott a húgával, aki Budán lakott, és rábeszélte, hogy együtt melózzanak:

– Tudom, hogy le vagy égve, viszont azt is tudom, hogyan jöhetnél egyenesbe – mondta a testvére, Móni.

– Na és mégis mi az? Szopjam le a minisztert? – kérdezte Györgyi gúnyolódva.

– Őt nem, de ha megteszed ezt naponta három-négy férfivel, akkor tele lesz a zsebed – jött a frapáns és lényegre törő válasz.

– Tudsz ehhez helyet szerezni, meg pasikat, akikkel csinálom? Ha igen, akkor nem tartom szar ötletnek. Ha minden rendben zajlana, és végre sínen lenne az életem, akkor visszaszerezhetném a fiamat a volt férjemtől.

– Egy barátnóm örökölt egy családi házat a XVII. kerületben, és azt tervezi, hogy kuplerájt csinál belőle. Csak laza csajok kellenének, akik vállalják a melót. Én úgy döntöttem, hogy beszállok a buliba – mondta elszántan Móni, aki évek óta dugással kereste a kenyérre valót. Annyi emlékem van róla, hogy rövid fekete hajú, szoláriumozott bőrű csaj volt, és hobbiszerűen karatézott. Nekem kurvára nem jött be, fiúsnak tartottam.

– Oké! Átgondolom még, és megkereslek.

– Ne agyalj ezen túl sokat! Leszopnál pár faszt, meg is kefélnének, aztán meglenne a napi betevőd, és még félre is tudnál tenni. Nagyszerű iparág ez, nekem elhíheted! És sok esetben nemcsak a férfiak élvezik, több olyan fickó fizetett már nekem, akivel eléleztem.

Amint Györgyi hazajött, azonnal elmesélte, hogy mit mondott a húga, a vele zajlott teljes párbeszédet szégyen nélkül tálalta. Leginkább az bosszantott az egészben, hogy a testét és tapasztalatát munkaeszközként akarta használni, miközben velem volt. Meg sem kérdezte a véleményem, hanem szinte tényként közölte, hogy prostituált lesz. Én szerelmes voltam, de ezek után nem voltam biztos abban, hogy ő is így érez irántam. Talán csak azért jöttem be neki, mert fiatal voltam és sportos, de ezt már csak utólag gondolom így. Akkor a szerelemtől nem láttam semmit.

– Megpróbálok valami melót találni, vagy valamilyen úton-módon nagyobb összeghez jutni – próbáltam lebeszélni a marhaságáról, és komolyan is gondoltam.

– Jó, Zoli, rendben van. Ha felmutatod a lóvét, akkor abbahagyom, de amíg nem, addig csinálom. Te

Részlet az *Ami nem öl meg...* – Sipos Zoltán Nyitra igaz története című tényregényből

is tudod, hogy szükségem lenne saját kérére, és a fiamat csak így kaphatom vissza – érvelt elszántan. Az én szavaim eltörpültek a nálam érettebb nő magyarázata mellett. Így végül beleegyeztem a dologba, viszont elhatároztam, hogy valahonnan pénzt kerítek, amiből lakást vehetnénk, és nyugodt körülmények között, magasabb színvonalon élhetnénk együtt. Ismét az a nagy szívem hajtott előre.

Néhány hét múlva egy jó barátom kedvező ajánlattal állt elő. Golya Zoltánt az Ikarus testépítő teremben ismertem meg, és haverok lettünk. Igazi gyúró fickó volt: kopaszra borotvált fej, tetoválások, százkilencven centi, kilencvenöt kiló. Mindehhez negyvenöt centis bicepsz párosult. Később felgyúrta magát százharminchárom kilósra, de ezt a tömeget felesleges zsírpárnák nélkül kell elképzelni. Csúcspontján ötvenhat centis karja volt, pontosan akkora, mint Schwarzeneggernek versenyzői fázisában, amikor Mr. Olimpia volt! Tudtam, hogy Golya bűnöző, és komoly alvilági kapcsolatainak vannak.

– Szevasz, Sipi! – köszönt rám az Ikarus öltözőjében, vidáman, a szokásosnál elszántabb, villanó szemmel.

– Szeva, Zoli! – viszonztam, és közben azt gondoltam, hogy valamit kérni akar tőlem, vagy valami fontosat akar közölni. Csak mi voltunk az öltözőben, így könnyedén folytatta.

– Lenne egy akció, amihez három ember kell, és a harmadik, akire gondoltam, nem vállalja – mondta, és hatásszünetet tartva várta, hogy mit lépek.

– Miről lenne szó? – kérdeztem, és ebből már látta, hogy nem vonakodom a balhétől. Egyébként ez volt az első eset életemben, hogy törvényellenes cselekedetre szántam el magam.

– Ki akarjuk rabolni a nagytarcsai postát. Nem nehéz melő, mert azon a településen nincsen rendőrkapitányság, és gyorsan tudunk végezni.

– Mennyi pénz van ott? – Hirtelen megcsapott a gondolat, hogy rendbe hozhatom az életemet Györgyivel. Magam elé képzeltem a jövőt, a lakást, ahol együtt neveljük a gyermekét, és egy közöset is összehozunk.

– Lehet, hogy nagyon kevés, de az is lehet, hogy kurva sok. Nem tudok biztosat mondani. – Golya az első komolyabb bűncselekményére készült, korábban autólopásokban jeleskedett, így nem tudta behatárolni, hogy mennyivel lehetünk gazdagabbak. Én optimista voltam, ebből kifolyólag bíztam abban, hogy úgymond megnyerjük a főnyereményt.

– Oké Zoli, benne vagyok! – mondtam örömmel a druzsámnak. Hátha így Györgyi lemond arról, hogy a testével keressen pénzt.

– A napokban visszatérünk a részletekre. Szeva – zárta a beszélgetést Golya Zoli.

Egy héten belül egy másik nehézfiúval, a szintén hosszú priuszlistával büszkélkedő, Széna becenévre hallgató közös cimboránkkal jött értem. Széna évek óta karatézott, izmos, szálkás srác volt, aránytalanul nagy vádlival. Olyat még nem láttam azóta sem. Mivel nagyon tudott és imádott is verekedni, általában súlyos testi sértések miatt került a zsaruk kezére. Behuppantam az 1200-as típusú Ladájába. Az autó karosszériája egyedi volt, a motorháztetőt, az oldalsó ajtókat, a tetőt, a sárvédőket, a csomagtartó ajtaját mind más-más színűre fényezték. Fekete, kék, vajszínnű, barna, olajzöld, bordó. A kipufogó javításra szorult, mert olyan hangon zakatolt, mint egy átkozott traktor. Na, így indultunk el a nagy balhéba. A Városligetbe vezetett az utunk, azzal a céllal, hogy csőrünk egy autót a postarabláshoz.

– Baszki! Ez jó lesz! – mutatott Golya egy piros színű Wolkswagen Golf III-asra, ami akkoriban még újdonságnak számított. Ennek ellenére nem volt feltűnő darab, és a megbízható, erős motor is amellettszól, hogy tökéletes választás az akcióhoz.

– A nép autója! Vigyük el! – mondtam lelkesen.

Leparkoltunk az autó közelében, kiszálltunk a Ladából, és Széna meg én átsétáltunk az út túloldalára. Leülve egy padra kémleltünk, nem cirkálnak-e zsaruk errefelé. Eközben Golya lecsekkolta a Golfot, hogy nincs-e benne riasztó. Amikor látta, hogy nincs, elővette a dugóhúzó, az autótolvajok célszerszámát. Ezt pont olyan, mint a bolti dugóhúzó, annyi különbséggel, hogy egy lemezcsavar van a végén. Golya ügyesen, rutinosan használta az eszközt, és fél perc alatt kirántotta a zárbetétet. Ezután Golya és Széna elhajtottak a Ladával Újpalotára, amíg én maradtam a helyszínen figyelőnek. Újpalotán Golya felkereste az egyik spanját, és odaadta neki a zárbetétet. Miki – Golya haverja – kulcsmásolással foglalkozott egy lakókocsiban. Golya a zárbetét mellé adott neki egy Golfhoz való nyers kulcsot, azzal a kéréssel, hogy reszelje meg. Így a pár perces művelet után pontosan illett a zárba a kulcs, és nem kellett a gyújtással küszködni.

Visszaértek Golyáék, ám ekkor az utcában lévő Gundel étteremből néhány jóllakott ember sétált ki, köztük az autó tulajdonosa, egy közepkorú, nercbundába

öltözött nő. Amint odalépett az autóhoz, észrevette, hogy lyuk tátong a zárbetét helyén. Az egyik ismerősétől kért segítséget. Úgy gondolom, nagyon fiatalok voltunk, és az ötletgazda Golya sem volt annyira profi bűnöző, hogy átgondoltan szervezze meg a balhét. Sokkal egyszerűbb lett volna, ha egy paneldzsungel közepén, vendéglátóhelyektől távoli parkolóban keresünk járgányt.

Mit ad Isten, amíg a nő az ismerősével pofázott, megjelent az utcában egy rendőrautó. A férfi leintette, és két zsernyák pattant ki belőle. Mi a közelből figyeltük az eseményeket, a járdán ácsorogva. Éreztük, hogy gyanús lehet a rendőrök szemében három nagydarab, kopasz férfi, ezért úgy döntöttünk, ideje elhagynunk a helyszínt. Odasétáltunk a Ladához, beszálltunk, és Széna beindította. A több színben pompázó autó ekkor azon a csodálatos traktorhangján zakatolni kezdett, azt hittem, szétrobban a kipufogócső. Naná, hogy a kékszörnyek felkapták a fejüket. Ők is bepattantak az autóba, a fehér-kék Golf III-asba, és üldözni kezdtek minket.

– Gyerünk, Széna! Nyomjad neki! – üvöltöttem Golyával együtt. Eközben Golya kihajította az ablakon a megreszelt kulcsot.

Széna tövig taposta a gázpedált. Igazi autós üldözés vette kezdetét, mint a filmekben. Az Állatker-tig jutottunk el, amikor a szirénázó autóval sikerült megelőzniük, és egy hirtelen manőverrel elénk vágta a faszoplice emberei.

– Fú, baszd meg, beszoptuk! – mondta Golya idegesen.

– Szálljanak ki a gépjárműből, és pakolják ki a zsebeik tartalmát a motorháztetőre! – hangzott az erélyes felszólítás. Lezajlott az ilyenkor szokásos procedúra, a személyi igazolványok megtekintése és a motozás. Amikor beszóltak a központba, hogy köröznék-e bennünket, kiderült, hogy tiszták vagyunk. Igazából nem mindegyikünk volt „tisztá”, Golya Zoli hamis személyi igazolvánnyal fedezte magát a hatóságok előtt. Az igazolványa szerint Gazi Sándornak hívták.

Benéztek a kesztyűtartóba, az ülések alá, a szőnyeg alá, keresve a bűnjeleket. Utoljára a kalaptartóra helyezett elsősegély ládát vette kezébe a rendőr. Golya ezt látva, odasúgta nekünk:

– Végünk van, srácok.

Amikor a hekus felnyitotta a dobozt, ott lapult benne a dugóhúzó és egy csomó nyerskulcs.

– Vége a dalnak, faszszopók! Kezeket hátra, döljete a motorháztetőre! – mondta katonás hangnemben a kék egyenruhás, és már nyúlt is a bilincsekért.

Robosztus mellkasom a motorháztetőt érintette – még meleg volt a nagy üldözés után –, és közben oldalra fordítottam a fejem, enyhén megemelve, hogy ne süsse arcomat a karosszéria hője. Arra lettem figyelmes, hogy a mellettünk elhaladó buszokban az utasok szinte rátapadtak az ablakokra, úgy bámulták a megbilincselte, borotvált fejű, izmos vadállatokat. Pár percen belül öt-hat zsarumobil vágott be körénk. *Úristen, mekkora felhajtás* – gondoltam. Nem ijedtem meg, bármennyire is váratlanul ért a letartóztatás. Tudtam, hogy semmi komolyat nem követtem el, és arra számítottam, hogy hamarosan ismét szabadlábbon leszek.

A XIV. kerületi rendőrkapitányságra szállítottak minket, a zuglói Stefánia út 83. vendégszeretétét élvezhettem. Egy-két órát várakoztam egy magánzárkában, mire rám került a sor, és vittek kihallgatásra.

– Jó napot, Sipos Úr! Foglaljon helyet – üdvözölt barátságosan az előadó egy kisméretű, ablakos irodában. A helyiséget nem úgy kell elképzelni, mint az amerikai akciófilmekben, hogy egy sötét szoba, amiben egy vasasztalon és két nehéz széken kívül semmi más nincs. Egy átlagos nyomozói irodahelyiség volt páncélszekrényvel, íróasztallal, kényelmes székekkel, írógéppel – számítógép-hálózata akkoriban még nem volt a rendőrségnek.

– Jó napot kívánok! – viszonztam kissé meglepődve, hogy egy gyanúsítottal szinte kedvesen bánik a törvény embere. Első büntényesként nem tudtam, hogy mire számítsak. Talán pszichikai terrort alkalmaznak, pofonok sorozatában – ez is megfordult a fejemben.

– Na, meséljen, Sipos Úr! Nagyon kedveli a III-as Golfokat? – váltott kedvesből humorosra az átlagos testfelépítésű, sötét hajú nyomozó. Ezt a mondatát hallva nem tudtam visszafogni egy vigyort.

– Igen. Nagyon tetszik nekem az a típus, ezért döntöttem úgy a haverokkal, hogy elvisszük néhány körre letesztelni, mit tud – próbáltam szellemesen válaszolni, és nemigen játszottam meg magam. Ahogy már említettem, sejtettem, hogy nem lesz nagy gondom ebből.

– Erre vannak kitalálva az autószalmonok és az autókölcsönzők. Ne vetítsen, Sipos Úr. Ez nem mozi-film! – A zsaru kezdett fenyegetővé válni.

Így zajlott fél órán keresztül a beszélgetés. Természetesen nem említettem meg, hogy rabláshoz akarunk felhasználni a kocsit.

Este átvittek a XVI. kerületi rendőrkapitányságra, és ott őriztek tovább, immár három másik fogva-

Keleti tánc

tartottal. Mindenki elmesélte, hogy milyen balhéval került be. Az egyik fickó – egy középkorú főszer – elmondása szerint politikai bűncselekménnyel. A másik kettő – hozzám hasonló korú – betöréses lopás miatt.

Mielőtt letelt volna a hetvenkét óra, amit a szabályok szerint nem lehet túllépni egy fogdában tartott gyanúsított esetében, bíróság elé állítottak mindhármunkat. A bíró mindannyiunknak elrendelte a harmincnapos előzetes fogva tartást, megakadályozandó a szökést, elrejtőzést és összebeszélést. Fellebbeztünk az ítélet ellen. Ekkor már tudni lehetett, hogy Golya nem ússza meg enyhe büntetéssel, ugyanis házkutatás volt nálunk. A házkutatás során édesanyámmal közölték, hogy mivel gyanúsítanak, és kik a büntársaim.

– Gazsi Sándorral és Szénási Áronnal követte el az autólöpési kísérletet – mondta édesanyámnak ridegen a rendőr. – Tudjuk, hogy Gazsi Sanyi itt lakott albérletben Önöknél, ezért átkutatjuk az ő szobáját is – folytatta. Azt még nem említettem, hogy Golya

Zolit körözték, és anyukám tudta nélkül bújtattam a barátomat, ő nem volt beavatva a részletekbe.

– Gazsi Sanyi? Ez félreértés. Itt a Golya Zoli nevű barátja lakik – értetlenkedett édesanyám.

A rendőrök ebből tudták meg, hogy valami nincs rendben Golya személyi irataival, és lassan fény derült az eredeti személyazonosságára, vagyis arra, hogy ő nem Gazsi Sándor, hanem Golya Zoltán.

Tizenegy nap után szabadlábbon védekezhettem, Széna is megúszta a balhét. Golya Zoltánt viszont lecsukták a korábbi ügyei és az okirat-hamisítás miatt, két év letöltendőt ítélt neki a bíróság.

Amikor hazamentem, anyu örömmel fogadott, egyúttal ki is fejezte nemtetszését a történetek miatt. Végre ehettem egy jót, de a jóízű falatozás közepette hirtelen eszembe jutott, hogy Györgyi nincs otthon. Édesanyám azt mondta, hogy a párom elköltözött néhány napja. Tudtam, hol találom: a XVII. kerületben, a Péceli út és a Lemberg utca sarkán lévő családi házban, amit a húga említett neki.

Mivel ismertem a környéket, könnyedén odataláltam aznap este – pár héttel ezelőtt segitettem a ház felújításában, festésében, amikor muszáj volt elfogadnom Györgyi döntését, miszerint örömlány lesz belőle. Bemásztam a kerítésen, és a portán egy általam jól ismert argentin dog fogadott. Megsimogattam a fejét, erre ő adott egy nyelvest a kezemre, és odasétáltam az ablakhoz. Előre sejtettem, hogy milyen látvány fogad, mégis szíven ütött. Györgyi éppen egy kuncsaftját kényeztette szájával, ráadásul gumi nélkül, mohó élvezettel. Olyan kínos érzéssel párosult bennem a harag, hogyha lett volna nálam kézigránát, biztos bedobom azon a kurva ablakon. Bebizonyosodott számomra, hogy a barátnőm nem pusztán pénzszerzés céljából, hanem telhetetlen vágyból, szenvedélyből űzi a szexipart.

Kisétáltam a portáról, és felpattantam a Honda CB típusú, százhuszonöt köbcentis túramotoromra. Legszívesebben csutkára húztam volna a gázt, de nem tettem, mert csak kismocira volt jogosítványom. Nem akartam, hogy a zsaruk lemeszeljenek, elég volt a nemrég történt rendőri affér. Idegállapotom ellenére volt bennem annyi tartás, hogy ne kockáztassak egy igazoltatást.

Pár napig öröltem magamat a gondolataimban, és Györgyi iránti bosszúságom szomorúsággal párosult, mert a történetek ellenére is nagyon szerelmes voltam. Rettenetesen hiányzott. Hétfvégén felkerestem, és beszámoltam neki mindenről. Néhány szexi pillantással

és gyengéd csókkal sikerült ismét az ujjja köré csavarnia, és egy hosszan tartó, érzéki aktussal megpecsételtük a kibékülésünket. Továbbra is együtt maradtunk, emellett ugyanúgy folytatta a „munkáját”.

Fél éven keresztül külön éltünk, Györgyi a kuplerájnak használt családi házában, két kolléganőjével, én édesanyámmal és a testvéreimmel a cinkotai házában. Mivel kezdtek folyamatossá válni a tesóim közötti civakodások, és pénzsűkében voltunk, úgy döntöttünk, hogy eladjuk a házunkat. Rövidesen sikerült megválnunk tőle, cserébe egy viszonylag nagy összegért és egy másfél szobás, negyvenkilenc négyzetméteres panellakásért. A Rákoskeresztúr városközpontjában lévő lakás az enyém lett, így azonnal beleköltöztem, immár Györgyi társaságában. A pénzüsszegen a családom többi tagja osztozkodott, így édesanyám és a húgom egy árpádföldi kertészházba került. A bátyám, Lajos Hatvan mellé költözött egy kis községbe, Lőrincibe. Ott kialakított magának egy műhelyt, és autószereléssel kereste a pénzt. Ő sosem került összetűzésbe a törvénnyel, így én voltam a család fekete báránya. A golfos ügyem éveken keresztül húzódott, mire kaptam másfél év börtönt három év próbaidővel. Tehát nem csuktak le.

Györgyivel rengeteg erotikus élményem volt, ilyenkor sosem járt azon az agyam, hogy mit művel akkor, amikor dolgozik. Egyébként mindennap kíntott a tudat, és többször megkértem, hogy hagyja abba. Ezek a beszélgetések az esetek többségében heves vitákba torkollottak, és mindig az lett a vége, hogy ő nem hajlandó lemondani a könnyű pénzről. Fél óra szexért hármezer forint volt a tarifája, egy óráért ötezret is elkért. Akkoriban ez nagyon komoly összegnek számított, jóval meghaladta az átlagkeresetet. Ennek ellenére nem éltünk nagylábon, bár nem is szűkölködtünk semmiben.

Időközben megszüntették a rokkantnyugdíjamat, azzal az indokkal, hogy ki vagyok gyúrva. Tehát azt mondták a vizsgálóbizottság tagjai, hogy aki edzeni tud, az dolgozni is képes. Én ezzel nem értettem egyet, hiszen heti három-négy alkalommal edzettem, és ezek az edzések nem haladták meg a másfél órát. A bal kezem és lábam gyengébb volt, mint a jobb, tehát éreztem még az agyvérzés utóhatását, következképpen csökkent munkaképességű voltam, de hiába, ez nem érdekelte az orvosokat. Ha valaki észszerűen gondolkodik, akkor kikövetkeztetheti, hogy mi a nehezebb: heti hat óra edzés, vagy negyven óra fizikai munka.

Nem volt más lehetőségem, ilyen egészségi állapotban kénytelen voltam meló után nézni. Az egyik kapcsolatom éppen kapóra jött. Vargánya Csaba volt osztálytársam feketén autókat fényezett. Kerepestarcán lakott a szüleivel egy családi házában, és a földszinten berendezett magának egy műhelyt. Beálltam mellé melózni. Jobbnál jobb autókat fényeztünk, festettünk újjá, így élveztem is a munkámat. Emlékszem, amikor egy Ford mikrobuszt fújtunk a festékszóró pisztollyal, szabályszerűen lerészegedtünk a hígító és festék belelegzett gőzétől. Röhögve írtunk az ujjunkkal különböző jeleket a frissen festett karosszériára, anarchia- és békejelek között kövér szmájlik tekintetek vissza ránk. Rövid ideig azon gondolkodtunk, hogy poénból így kellene visszavinni a gépet a tulajdonosának, de meguntuk a „rajzolást”, és inkább kimentünk levegőzni, nehogy detoxikáló legyen a mókából.

A melóm mellett a párkapcsolatom is elég jól működött – leszámítva a gyakori veszekedéseket –, mégis volt valami, ami hiányzott az életemből. Le akartam cserélni a panellakásomat egy tágas családi házra. Amióta az eszemet tudom, bolondulok a kertészkörnyezetért. Miután meghirdettem a kecót, rövidesen sikerült eladnom. Szerencsémre akkor még az ingatlankereskedelem nem haldoklott, pár héten belül elkelt minden eladásra szánt lakás, főleg a fővárosban. A lakás árának egy részéből vettem egy gyönyörű Ford Escort RS Turbo típusú autót. Imádtam! Ezerhatos motorja volt, százharmincöt lóerővel, sportkipufogóval. Fehér színben pompázott, volt elektromos tetőablaka, központi zár, elektromos ablakok. Ez volt életem első modern autója, nyolcszázötvenezer forintért. Kétszázezer forintot beruháztam egy négyszázezer forintot érő illetékbélyeg-tömbre, amit Csabi intézett nekem. Fogalmam sincs, hogyan jutott hozzá, valószínűleg illegálisan, de ez nem érdekelt. Hogy a családi ház ne maradjon álom, azon agyaltam, hogy a megmaradt pénzemet valamilyen módon megforgatom. Csaba segítségét kértem ehhez, elmondása alapján tudott jó pár seftelési lehetőséget. Ekkor már egy kétszobás lakásban éltünk a Luther utcában, a Blaha Lujza tér és a Keleti pályaudvar között, az Erkel Ferenc Színház közelében. Az egyik szobában Csabi lakott a barátnőjével, Ivettel, én meg Györgyivel a másikban. Így a konyha meg a fürdőszoba közös volt, de ez nem feszélyezett minket, hiszen jól elvöltünk. A lakást Ivett örökölte, mi lényegében szívességi lakáshasználók voltunk. Egy alkalommal együtt

nyaraltunk a Balaton mellett, Siófokon. Nem sajnáltam a pénzt, amikor tele volt a zsebem, nagylelkű voltam. Én álltam a panzió árát, az étkezéseket, az italokat, egyszóval mindent, és ez nemcsak az üdülés során zajlott így, hanem mindig. Györgyi ekkor már kiszállt a szexiparból, és jövedelem nélkül élt, én tartottam el.

Teltek a hónapok, és a pénzem rohamosan fogyott. A Csaba által ígért seftelésekből semmi nem lett, az illetékbélyegeket sem tudtuk elpasszolni, és melónk sem volt mindennap. Amikor már csak az autóm, az illetékbélyegek és a Nokia 2110-es mobiltelefonom volt minden vagyonom, készpénzem szinte semmi, eluralkodott rajtam a pánik:

– Csabi, bazmeg! Ez így nem fog menni. Oké, hogy nálad lakom, de a számláktól kezdve mindent én fizetek! – Kezdtém kételkedni a baráti jó szándékában, és azon morfondíroztam, hogy csak kihasznál.

– Rendben van, nyugi! Pont ma akartam mondani neked, hogy tudok egy nagyon frankó üzletet. Az a lényeg, hogy egymillió-kétszázezerért olyan vámpapírokat tudunk venni, amikkel a külföldről behozott lopott autókat legalizálják az autótolvajok. Ezeket kétmillióért el tudjuk passzolni, haver! Ha ezt megforgatjuk, csak tovább nő az összeg. Néhány hónap, és olyan gazdagok leszünk, hogy megveheted a családi házat. Még medencéd is lesz, tesó! – közölte meggyőző stílusban, olyan beleéléssel, hogy ittam a szavait.

– Úgy legyen, testvérem! Csak egy a bökkenő. Ahogy már mondtam, fogytán a készpénzem. Honnan a faszból kerítsek elő több mint egymilliót? – mondtam ingerülten.

– Egyszerű a képlet. Zálogba helyezed az autót, az illetékbélyegeket meg a telefont azoknál a csávóknál, akiktől a vámpapírokat szerezzük. Amint megkapjuk a papírokért a két millát, kifizetjük az egymillió-kétszázezeret, és ezzel kiváltjuk a cuccaidat. Lesz négy-százezer haszon neked is, nekem is, és nem kell feláldoznod érte semmit.

– Oké a dolog! – mondtam, és belecsaptam a tenyerébe.

Egy héten belül átautóztunk Mogyoródra egy meleg nyári estén. Egy kereszteződés után leálltunk az út szélén, majd Csabi egy telefonfülkéből értesítette a vámpapírt kínáló gengsztereket. Pár perc múlva megérkeztek a helyszínre; hat csibész kinézetű, rosszarcú figura. Némelyik farmerban és fekete, rövid ujjú ing-

ben, a csapat másik fele sportos öltözékben mustrált minket, miután kiszálltak a járgányaikból. Felkészülve a legrosszabbra, vittem magammal egy borotva-éles kést, amit még a keresztapám készített, tőle kaptam ajándékba. Bemutatkoztam a fickóknak, csak a keresztnevemet használva, és ők átadták a vámpapírokat. A Dezső néven bemutatkozó csávó a kezembe nyomott egy üres adásvételi szerződést, hogy írjam alá. Ezután leparkolt a Fordom mögé egy fekete BMW 320 i, benne három magas, vékony fazonnal. Beültem hátra Csabival, és már indultunk is Kerepestarcára, hogy eladjuk a papírokat. Az volt a terv, hogy az eladás után visszamegyünk Mogyoródra, és átadjuk a hat csibésznek a részüket, ők meg visszaadják a Fordomat, a telómat és az illetékbélyeg-tömböt.

Pár kilométerre Mogyoródtól egy lakott területen kívüli szakaszon az autó elkezdett rángatni, csak araszolva haladtunk előre.

– Mi a fasz van?! – ordította a sofőr.

– Kinyírtad a motorját, ombre? – kérdezte a mellette ülő.

– Ne idegelj má’, baszod! Hé, Zoli! Te értesz hozzá, ugye? Csináld má’ meg! – utasított a sofőr, félbevágva a cimborája szavát.

– Megnézem, persze.

– Biztos kihagy a gyújtás, van egy nagy piros testkábél, ami időnként lelazul – vázolta az autó tulajdonosa.

Felnyitottam a motorháztetőt, behajoltam a motor térbe, hogy ellenőrizsem, mi lehet a gond. Amikor felegyenesedtem, az egyik tag hirtelen lefújta az arcomat gázspray-vel. Taknyom-nyálam egybefolyt, és nem láttam tisztán. Nem ijedtem meg, hanem meglendítettem a karomat, szinte vakon próbáltam rá mérni egy jobbot a faszkalapra. Nem találtam el. Erre ő elszaladt a szántóföldön, én pedig utána. Csak foltokban láttam, de az enyhe szellő és a könnyeim kezdték kitisztítani a szememet. Utolértem a vékony testalkatú, cingár palit, de ekkor megütött, és ismét menekülőre fogta. Jóval szélesebb, izmosabb voltam nála, és nem mert fair módon leállni verekedni. Több percen át üldöztem, ő többször kifulladt, de újra meg újra megütött, aztán ismét nekiiramodott. A késemért nyúltam, de eszembe jutott, hogy a kocsimban hagytam. Így a kis köcsögnek sikerült visszaérkeznie a cimboráihoz, bepattant a „bömösbe”, és elhajtottak a vámpapírokkal együtt. Közben vérzett az arcom, a bal szemöldököm felrepedt. Minden ütést ugyanarra a pontra mért a rohadék, ráadásul kificamodott

a bokám a szántóföldön. Lehúztam a pólómat, amire az imádott Skoda Felíciám fotója volt rányomva – még a bátyámtól kaptam születésnapomra, hogy legyen egy emlékem a csodaszép veterán autóról. Letörölgettem az arcomat, apránként legalább egy deci vért itattam fel a pólómmal, majd idegesen elhajítottam az iszamós ruhadarabot. Forrongtam a dühtől, egyszerre éreztem lelkemig hatoló ideget és szomorúságot. Ha elvesztek a papírok, akkor az autóm és a többi értékem is odalesz, vagyis minden, ami az örökségemből maradt.

Csabi ott várt az út szélén:

– Tökön rúgtak, bazmeg! – kiáltotta eltorzult arccal.

– A kurva anyjukat! Gyerünk vissza Mogyoródra!

Csak eljátszották, hogy bedöglük az autójuk, a rohadt gecik!

– A mogyoródiak majd segítenek, ne aggódj! Elkapjuk ezeket a faszszopókat, és visszaszerezzük a papírokat – biztatott Csabi, egy vékonyka reménysugárral kecsgetve.

Legalább fél órába telt, amíg bicegős járással, fájós bal bokámmal visszaértünk a hat fickóhoz. Elmeséltük, hogy a három vézna kölyök lenyúlta tőlünk a vámpapírokat.

– Aha! Lenyúlták, mi? Tudod, ki a faszt nézz hülyének! – üvöltötték az alvilági arcok.

– Nem látjátok, basszátok meg?! Össze vagyok verve, a kurva életbe! – ordítottam remegő hangon.

– Persze, persze! Pitiáner, lehúzható köcsögöknek nézel minket?! Én is pofán baszhatnám magam ennyi pénzért! – mondta kifordult szemmel, nyálát fröcsögve a legnagyobb darab gengszter, aki valószínűleg a vezéregyéniség volt a másik öt mellett.

Ahogy ez elhangzott, már indult is felém, és a gyomorszájamba rúgott olyan lendülettel, hogy neki-vágódtam egy kerítésnek. Egy családi ház volt a közelünkben. Érdekes, hogy senki nem figyelt fel ránk, nem néztek ki az ablakon, és a jardot sem hívták.

A támadóm többször hasba rúgott ezután, közben a társai komoran és némán figyelték az eseményeket. Nem volt időm és merszem sem védekezni, mert a hozzánk legközelebb parkoló autó, egy sötétített ablakos, szép állapotú Audi A6-os volt. Csabi figyelmeztetett a balhé előtt, hogy a sötétített üvegek egy fegyveres gengsztert rejthetnek. A földre rogytam, majd az egyik gengszter beült a Fordomba, és pörgetve a kerekeket, elszáguldott vele. A többiek beszálltak a saját autójukba, és követték. Tudatosult bennem, hogy elbasztam az örökségemet, és szó szerint

összeszartam magam. Pár méterre tőlünk egy utcai közkutak használva, sikerült nagyjából tisztába tennem magam. A közeli telefonfülkéből Csabi rendelt egy taxit, majd elvitettük magunkat Árpádföldre, ahol édesanyám és a húgom élt.

– Egy perc, és hozom a lóvét – vetettem oda a taxisofőrnek. Anyutól kértem el a fuvar árát, mivel nálunk egy forint sem volt.

Csabival együtt besétáltunk a házba, és ő anyukám előtt heves magyarázkodásba kezdett.

– Lia néni! Ezek vadállatok! Láttam, ahogy Zolit összerugdosták. Én is kaptam pár pofont, és nem tudtam közbeavatkozni – mesélte édesanyámnak riadt arccal Csabi.

– Értem. Azért érdemes lenne felhívni a telefonodat, Zoli! Hátha nincs még kikapcsolva, és meg tudtok egyezni. Menjünk át Lacihoz, ott van vezetékes telefon! – logikázott anyám a tekintetemet fürkészve, őrlődve a gondolataiban.

– Rendben. Próbáljuk meg!

Láciéktól – anyám szomszédjától – felhívtam a mobilszámomat. A harmadik kicsöngés után beleszólt egy barátságtalan hangú férfi:

– Mit akarsz? Ki vagy? – A hangja alapján rögtön felismertem Dezsőt.

– Zoli vagyok! Hozd vissza a járgányomat a cucaimmal, de sürgősen, különben elintézem a sorodat, te rohadt gecik! – ordítottam a telefonba rekedten.

– Te itt nem fenyegetőzöl, öcskös! Az autó már az enyém, mivel aláírtad az adásvételit, nem tehetsz semmit. Ha szólsz a zsaruknak, ha nehézfiukat küldesz ránk, ha csak megfordul a fejedben, hogy visszaszerezted, az egész családodat kinyírjuk – zárta le a beszélgetést Dezső, majd bontotta a vonalat.

Elgondolkodtatott a telefonbeszélgetés, és Csabi nyomatókosította Dezső szavait.

– Ezekkel tényleg nem érdemes baszakodni, Zoli! Ezek Mogyoród leghírhedtebb gengszterei. Képesek mindenre, ha feljelentést teszel – hadarta.

Úgy gondoltam, hogy az adásvételi szerződés miatt semmilyen jogi úton nem tudok lépni az ügyben, de ha mégis, akkor sem mertem volna. Nem tudtam, hogy mennyire veszélyesek ezek a fickók, meddig képesek elmenni, és nem kockáztathattam a családtagjaim épségét. A másik visszatartó tényező a priuszom volt, hiszen nem telt még le a három év próbaidőm. Az autóm és minden értékem odalett, csak porfelhő és fájdalmas ütésnyomok maradtak utánuk.